

Я — МАЛАДЫ.

Сёння мы працягваем публікацыю найлепшых «проб пярэ» нашых юных і маладых няштатных аўтараў, якія паступілі на творчы конкурс. Падвядзенне яго вынікаў — справа найбліжэйшай будучыні, таму ўдзельнікам давядзецца яшчэ крышачку пацярпець і пахвалявацца.

Юнкары, увага!

Мы ж са свайго боку раім аўтарам не марнаваць час у чаканні, а дасылаць свае творчыя работы ў «Чырвонку. Чырвоную змену» ўжо па-за конкурсам — як звычайныя журналістскія матэрыялы. Такім чынам няштатнікі, якія збіраюцца паступаць на журфак, і карысны досвед атрымаюць, і ўласнае партфоліа папоўняць. Чакаем вельмі шчырых «проб пярэ»!

ПАЧАЛА НЕ ГАВАРЫЦЬ, А... СПЯВАЦЬ

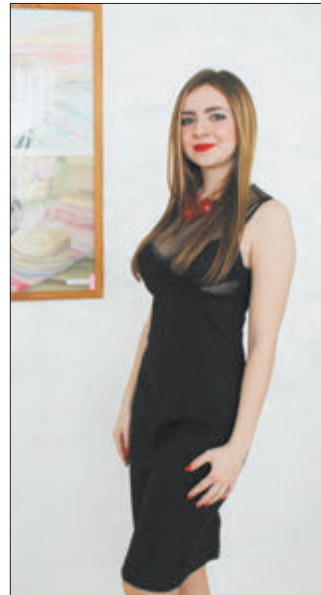
Зараз робіць гэта штодня

Перада мной — прыгожая дзяўчына з карымі вачамі. Яркая-чырвоная памада, чорная сукенка, што падкрэслівае вытанчаную фігуру. Сябры называюць яе прынцэсай Дзі. Яна лёгкая ў стасунках, а яе голас падобны на песню салаўя. Дзіяна Бажко — таленавітая вакалістка родам з Маладзечна. Цяпер яна студэнтка першага курса Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў.

— Мама расказвала, што я даволі доўга не хацела гаварыць. Упершыню... заспявала, нешта накшталт «ла-ла». Гэта і быў першы званочак! Паколькі ў мяне бацькі музыканты, лёс быў вызначаны, мабыць, яшчэ да майго нараджэння, — успамінае дзяўчына.

У дзіцячым садзе яна не хадзіла, яе гадавалі дома бацькі і бабулі з дзядулямі. «Укараняць» маленькую Дзіяну ў сферу творчасці яны пачалі з чатырох гадоў. Дзяўчынка спявала і выступала ў сельскім клубе, дзе працаваў тата. У шасцігадовым узросце яе аддалі ў музычную студию «Жывы Гук», дзе яна празаймалася да заканчэння школы.

— Маё першае і запамінальнае выступленне было на вялікай сцэне ў Палацы культуры Маладзечна. Тады я спявала песню «Маленькая краіна» з рэпертуару Наталы Каралёвай, — падзялілася яркімі ўспамінамі Дзіяна.

ЛЮБІМЦЫ ПА ЖЫЦЦІ — КОНІ

Ноч адступае... Вакол пануе сонная цішыня. Дзьме лёгкі ветрык, ранішні туман сцэлецца над зямлёй. Свет замірае, быццам рыхтуецца да чуда. Вось ён, момант, калі загараецца сонца на ўсходзе. Яно ўсё больш выглядае з-за гарызонту. Дзесьці забрахаў сабака, рыпнулі дзверы, загучалі галасы людзей. І вось на золку з'яўляюцца сілуэты коней, якія купаюцца ў возеры...

Гэтая карціна з дзяцінства стаіць перад вачыма маладой жыхаркі Маладзечна Вікторыі Івановай. Дзіцячыя ўражанні запалі ў душу, і цяпер яе захапленне — коні, без якіх дзяўчына не ўяўляе свайго жыцця. Нават першым словам, якое яна сказала, было «і-га-га».

Кірылюк. У жанчын шмат агульнага. Абедрэ адмовіліся ад сумнага жыцця эканаміста і знайшлі радасць у стасунках з жывёламі. Аксана — адзіная жанчына-каваль у гэтай мясцовасці. Да таго ж у яе ёсць уласная конная ферма, на якой жывуць чатыры выдатныя

скакуны: Говард, Галубіка, Геральдыка і Гетэборг. А Вікторыя дапамагае Аксане даглядаць іх.

Дзяўчыну з тонкай натурай, якая працуе фларыстам і прывыкла больш да творчай працы, нельга назваць беларучкай. Як гаворыцца, любіш ездзіць — любі і саначкі цягаць. Так і Віка — пагуляе з коньмі, але і пачысціць іх не адмаўляецца.

— Я іх шкадую, бо людзі бываюць несправядліва жорсткія, і гэта мяне вельмі кранае, — кажа наша гераіня.

У Вікторыі з жывёламі склалася пэўная духоўная сувязь. Адночы праз заняцасць на працы дзяўчына доўга не з'яўлялася ў сваіх гадаванцаў. Самы малодшы з іх, жарабя Гетэборг, так сумаваў, што ў выніку пакрыўдзіўся і два тыдні не падпускаў да сябе. Вікторыя прызнаецца:

— Я вельмі шчаслівы чалавек, таму што тры-чатыры разы на тыдзень бачу сваіх любімацаў, і гэта прыносіць мне неверагоднае задавальненне.

Валянціна ТРУБАЧ,
вучаніца 11 класа гімназіі №10 г. Маладзечна.

ПРА АЎТАРА

— Знаёмыя праз мой невысокі рост называюць мяне Дзюймовачкай, — з гумарам прадстаўляе сябе 15-гадовая аўтарка. — Граю на фартэпіяна, захапляюся журналістыкай і люблю фатаграфаванне. Яшчэ мне вельмі падабаецца знаёміцца і камунікаваць з новымі цікавымі людзьмі. Настаўнікі лічаць, што я адказная і камунікабельная. У конкурсе «Я — малады. І мне не ўсё роўна!» удзельнічаю другі год.

У будучым Валерыя марыць стаць журналістам, таму стараецца зрабіць усё для ажыццяўлення сваёй мары.

ПРА АЎТАРА

17-гадовая Валянціна называе сябе рознабаковай асобай.

— Мне цікавіць усё. Напрыклад, мне вельмі падабаецца матэматыка, раней я нават марыла быць эканамістам, — кажа дзяўчына. — Але цяга да прыгожых і найперш, — літаратуры, усё змяніла. Дзякуючы кнігам мая фантазія развіваецца, і таму галава заўсёды поўная новых і неверагодных ідэй! Я заўсёды імкнуса да дасягнення сваёй мэты, таму часам іду «наперадзе ўсёй планеты».

Дарэчы, дзяўчына развівала вакальныя навыкі не толькі ў студыі, але і ў школе. Летась яна скончыла гімназію-каледж мастацтваў, дзе вучылася ў музычным класе і грала на фартэпіяна, а таксама спявала ў школьным гурце FinalBeat.

— Былі моманты, калі мяне не заўважалі, не бралі выступаць на канцэртах і конкурсах! Нават у школьным хоры выкладчык не адразу разгледзела мае музычныя здольнасці. Але я не апускала рукі і працягвала развівацца. Слухала розных выканаўцаў, напрыклад, Крысціну Агілеру і Лару Фабіян. Першым маім конкурсам быў «Зорны капелюх», але тады ў фінал мне прайсці не ўдалося. А затым штогод я перамагала, — расказвае вакалістка.

Дзіяна стала ездзіць на розныя конкурсы, займала там прызавыя месцы, і гэта надавала ёй упэўненасці, стымулявала працаваць далей. Быў і такі перыяд, калі адбывалася станаўленне голасу, з'явіліся праблемы са звязкамі. Дзяўчына фактычна не магла спяваць цэлы год, і гэта стала для яе складаным выпрабаваннем. А калі прыйшоў час вызначання з прафесіяй, Дзіяна выбрала эстрадны вакал, бацькі яе падтрымалі.

— У дзяцінстве я займалася не так шмат. Цяпер спяваю кожны дзень, за рэдкім выключэннем. Асабліва, калі рыхтуюся да конкурсу, — расказвае гераіня. — Хваляванне, вядома, прысутнічае, але гэта так званае сцэнічнае хваляванне, якое павінна быць у кожнага нармальнага артыста. Аднак пры выхадзе на сцэну яго варта пакідаць за кулісамі, а ад выступлення атрымліваць задавальненне. У мяне няма нейкіх адмысловых сродкаў ад хвалявання, хіба што магу памаліцца, і гэта моцна мне дапамагае. Таксама я заўсёды імкнуса прадумваць сцэнічны вобраз, каб сукенка і макіяж адпавядалі песні.

Самае глабальнае і адказнае выступленне, на думку юнай спявачкі, было летам мінулага года на Нацыянальным фестывалі беларускай песні і паэзіі, дзе яна спявала ў суправаджэнні аркестра пад кіраўніцтвам Міхаіла Фінберга і абараняла гонар роднага горада. А яшчэ дзяўчына выступала ў Германіі, у горадзе Эслінген, куды ездзіла ад школы па абмене.

Зараз у Дзіяны ёсць дзве запісаныя песні і некалькі кавераў, але яна марыць пра ўласны альбом і імкнецца да гэтага.

Валерыя ЛУЖЫНСКАЯ,
вучаніца 9 класа гімназіі-каледжа мастацтваў г. Маладзечна.

Як вядома, любая матэрыяльная рэч з цягам часу непазбежна ператвараецца ў адходы. Такім чынам, растуць горы смецця, звалкі наступаюць на гарады.

Праўда, апошнім часам сітуацыя пачала змяняцца. Усё больш двароў у гарадах забяспечваецца кантэйнерамі для розных адходаў. На жаль, у нас пакуль што культура іх раздзялення нізкая. Многія з цяжкасцю разумеюць, для чаго гэта трэба, але ёсць і неабыхавыя, такія, як Аня Шчарбакова, вучаніца 11 класа Ліцэя БДУ.

ЗВЯЗДА

ЭКАЛОГІЯ СУМЛЕННЯ

— З дзевяці гадоў езджу ў Італію на аздараўленне і бачу, як там усе збіраюць смецце асобна. Калі гэта зроблена няправільна, можна атрымаць штраф у 500 еўра, таму ў італьянцаў ёсць матывацыя. І я да такога падыходу прывыкла з ранняга ўзросту. Паступова прыйшло разуменне значнасці і неабходнасці такой справы. Вядома, што адна я не змагу змяніць сітуацыю, але, магчыма, іншыя ўбачаць мой прыклад і таксама паспрабуюць. Мне ж гэта прыносіць задавальненне, бо я дапамагаю прыродзе і людзям.

Аня далучылася да руху «Мэта-99». Як вынікае з назвы, намаганні гэтых неабыхавых людзей скіраваныя на сартаванне і перапрацоўку 99 працэнтаў адходаў. Чаму не 100? На сайце руху даецца прасты адказ. «Таму што нікому не патрэбны прыгожыя лічбы, напісаныя на паперы».

— На жаль, нават калі на кантэйнеры пазначана, напрыклад, «пластык», часта туды зусім не яго складваюць. Таму на заводы для

перапрацоўкі такія адходы я адвожу сама, а паперу пакідаю ў зялёных кантэйнерах, яны шмат дзе стаяць, — кажа Аня.

Наглядзячы на ўсе праблемы ў нашым грамадстве, звязаныя з асобным зборам адходаў, Аня настроена пазітыўна. Яна лічыць, што хутка большасць зразумее, наколькі гэта важна.

— Мне здаецца, што неўзабаве людзі пачнуць больш уважліва ставіцца да прыроды, з большым клопатам адносіцца да яе. Магчыма, многія далучацца да руху «Мэта-99», ці, напры-

клад, як я, паедуць у Еўропу і ўбачаць, што там усе так робяць. Многія з нас хочуць жыць у еўрапейскім грамадстве, таму, думаю, яны будуць ствараць вакол сябе ўмовы, якія адпавядаюць такому грамадству.

Бясспрэчна, у рэаліях сённяшняга дня раздзельны збор смецця — гэта жыццёвая неабходнасць, шлях, па якім ідуць усе еўрапейскія краіны. Хочацца, каб гэта ўсвядоміла і моладзь нашай краіны.

Аляксандра СІВАКОВА,
вучаніца 10 класа Ліцэя БДУ.

ПРА АЎТАРА

Саму сябе Аляксандра лічыць вельмі цікавым чалавекам. Гаворыць, што гэта ў яе яшчэ з дзяцінства, калі яна з 9 гадоў была запісана амаль ва ўсе школьныя гурткі. Цяпер 17-гадовая аўтарка захапляецца фатаграфіяй.

— Гэта ўплыў майго дзядулі, які ў маладосці таксама захапляўся фатаграфаваннем. Асабліва люблю чорна-белыя здымкі, мне здаецца, што ў іх ёсць штосьці незвычайнае і, разам з тым, утульнае, тое, што грэе душу, — кажа дзяўчына.

З выбарам прафесіі аўтарка пакуль яшчэ не вызначылася, але падумвае пайсці ў журналістыку, бо гэты занятак спалучае усё, што цікавіць Аляксандру.